

oba nároky vyvěraly z téhož skutkového i právního podkladu, kdyby byly jen částí jediného a jednotného nároku, čemuž však tak není, jak svrchu bylo vyloženo (srov. rozh. čís. 6811 sb. n. s.).

Čís. 14127.

I když zabavené svršky jsou určeny k provozu filiálky dlužníka (zubního technika) v jiném místě, lze použití § 251 čís. 6 ex. ř., nevybočuje-li celková výdělečná činnost dlužníka z rozsahu drobné živnosti.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, R I 1673/34.)

Návrhu na zrušení exekuce p r v ý s o u d nevyhověl, ježto věci, jichž se týče žádané zrušení exekuce, jsou určeny k provozu filiálky dlužníka v A., takže jich dlužník nepotřebuje nezbytně k osobnímu výkonu živnosti v N. R e k u r s n í s o u d změnil napadené usnesení a navrhané zrušení exekuce povolil. D ů v o d y: Nezabavitelnými jsou nejen předměty, jichž dlužník nezbytně potřebuje k osobnímu výkonu živnosti, nýbrž i ty, které slouží k jejímu lepšímu, výnosnějšímu a soutěže schopnějšímu výkonu. Předpisem § 251 čís. 6 ex. ř. měl býti dlužníku zajištěn výkon živnosti v dosavadním rozsahu a s dosavadními prostředky. Že je svršků, u nichž zrušení exekuce je navrhováno, nutně zapotřebí k provozu zubotechnické živnosti, nepopíral vymáhající věřitel a vyplývá i z jejich povahy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež se shoduje s rozhodnutími nejvyššího soudu. To, že povinný provozuje v A. jen filiálku, nerozhoduje, pokud není zjištěno, že vybočuje celá výdělečná činnost povinného z rozsahu maloživnosti, což stěžovatelka ani netvrdí. Jsouť mnozí živnostníci nuceni zřizovati v jiných místech odbočky svého závodu, poněvadž výtěžek hlavního závodu nestačí k jejich výživě. Rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 12.070 sb. n. s., jehož se stěžovatelka dovolává, zde nedopadá, neboť tam nebyla maloživnost výhradním zdrojem výdělků povinného, poněvadž provozoval jiný podnik ve velkém, jenž nebyl chráněn podle § 251 ex. ř.

Čís. 14128.

Vzdal-li se poškozený smírem, byť i v trestním řízení, nároku na odvolání urážlivého nebo poškozujícího projevu, není oprávněn domáhati se ho žalobou podle § 1330 obč. zák.

Z ustanovení § 1330 obč. zák. nelze dovoditi zdržovací nárok.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, Rv I 340/33.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhají se žalobci, by uznáno bylo právem, že žalovaní jsou povinni: odvolati na svůj náklad v určitých časopisech

nepravdivé zprávy o žalobcích obsažené v letáku a zdržovati se rozšiřování neb dalšího vytištění letáku toho. Nižší soudy žalobě nevyhověly, odvolací soud mimo jiné z těchto důvodů. Trestní žalobou domáhali se nynější žalobci odsouzení žalovaných pro přečin podle § 488 tr. zák., avšak před zahájením trestního přelíčení dne 15. ledna 1932 prohlásili, že berou žalobu zpět. Bylo prokázáno, že žalobci výslovně upustili od uveřejnění odvolání a místo tohoto nároku požadovali příspěvek na dobročinný účel. Tímto vzdáním se nároku na veřejné odvolání urážky zanikl žalobcům nárok tento vůbec, byť se ho byli mohli domáhati jednak cestou trestní, jednak cestou civilní. Jest lhostejno při tom, zda tehdejší právní zástupce žalobců měl plnou moc pouze pro trestní řízení, neboť upustili-li žalobci od nároku na uveřejnění odvolání v trestní věci, nemohou se samostatnou žalobou pořadem práva domáhati téhož nároku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nižší soudy posoudily žalobní nárok na odvolání nepravdivých zpráv o žalobcích obsažených v příslušném letáku správně. Nárok na odvolání urážlivého, pokud se týče žalobce poškozujícího projevu jest jenom jeden. Když tedy nižší soudy vzaly za zjištěno, že se žalobcové smírem uzavřeným se žalovaným vzdali nároku na odvolání, nejsou oprávněni domáhati se ho žalobou podle § 1330 obč. zák., i když se ono vzdání stalo během řízení trestního. Pokud jde o další žalobní nárok, aby žalovaní byli uznáni povinnými zdržovati se rozšiřování nebo dalšího vytištění onoho letáku, nelze nárok ten z § 1330 obč. zák., jehož se žalobcové v té příčině dovolávají, dovoditi (rozh. čís. 11.916, 13.318 sb. n. s.).

Čís. 14129.

Ustanovení § 189 odst. 2 cís. patentu z roku 1854 upravuje jen formální postup při zhotovování písemné smlouvy uzavřené jménem nezletilce, neřeší však otázku hmotného práva, zda smlouva vyžaduje schválení soudu. Otázku tu jest řešiti s hlediska § 233 obč. zák. Pokud pojišťovací smlouva uzavřená otcem jménem nezletilého dítěte vyžaduje soudního schválení?

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, Rv I 435/33.)

Žalobkyni byla vloupáním do jejích obchodních místností a odcizením zboží tam uloženého způsobena škoda 19.360 Kč. Žalobou domáhá se na žalované pojišťovně náhrady této škody, ježto nastal pojistný případ. Nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud mimo jiné z těchto důvodů: Nelze mluvit o nedostatku aktivní legitimace u žalobkyně, jež podala žalobu svým jménem, ač byla a jest nezletilá; tento nedostatek byl totiž napraven předložením usnesení okresního soudu, kterým bylo otci žalobkyně dáno zmocnění k vedení sporu a je také vykázáno zmocnění právního zástupce tímto otcovským opatrovníkem F. H. Žalobkyně je podle toho aktivně legitimována ke